

a szájúreget kővé dermedt hangsúlyokkal rakják tele,
 a kicserepesedett ajkakat körbetekerik azzal,
 ami épp kéznél van,
 kötszerrel vagy gyolcsdarabbal,
 az is fog valamit,
 aztán lélegzet-visszafojtva várják,
 hogy ne essen bántódásuk,
 és egyszer, ha minden véget ért,
 letéphessék a gyolcsot,
 kiköphessék a köveket,
 előkaparva a trmlkk alól,
 a leszegecselt fémlemez alól
 a szívet, a vért és az anyát.

Kállay Eszter

gyökérzet nyitott ég alatt

Almának

a rítus tartott meg,
 a fürdéshez hasonló, egyszerű rutin.
 ezeket az izmimat eddig tényleg sosem használtam,
 lassan, óvatosan mozdítom a lapockámat,
 mintha egyetlen szárnycsapást sem tettem volna még.
 levelenként tapintom ki, fejjel lefelé
 növekszik bennem egy fa,
 gyökere a tudóm két felében ereződik,
 lüktetésétől megérezem, hogy élek.

egy kicsit távolabb az óceán nagy levegőt vesz.
 a szikla törött csontszilánk, átmeneti otthon.
 ezen ültem, amikor új év kezdődött.
 az erdőrészt, amire emlékeztem, majdnem
 teljesen leégett – a fekete, szenes földön
 egy-egy öltésként hajtások indultak,
 hogy mindent telehímezzenek. lassan, erősen.

a szirmokon éjszaka fennakadtak az álmaim,
 magukba szívták és úgy ontották ki később őket,
 mint súlyos illatot.

ekkor kezdtem ásni, egészen mélyre. a körmöm alatt
göröngyök emléke. az ásómozdulat azóta is olyan
természetes, mint jóleső tempózás
a sós vízben.

Öntöm

Lassan kezdődik. Besűrűsödik a vérem.
Lassan öntök ki rólad mindent, amire emlékszem.
Nedves nyomok, elázott teafűből, vagy forralom a kávé, kifutásig-vissza,
kifutásig-vissza. Egyszer túlszalad a peremen.
Előveszem az ezeréves, levegőért kapkodó laptopomat.
Hörög, ahogy feltámad, hogy leírhasam. Sétálok egy kört a Gellért-hegyen.
Boszorkánnyá akarok válni, hogy ordíthassak bátran,
de a gyerekem itt van pár méterre a játszótéren. Nem ijedne meg.
Még mindig ragaszkodom valamihez. Függetlenség, a jég hátán is jó lesz.
Itt a hegyen, a púpos óriáson.
Nem merek félni. Tulajdonképpen egyszerű: ne legyek „áldozat”,
pedig ennél nagyobb erő nincs semmiben.
Első történet,
második,
harmadik.
Egyik emléket sem tudom nők elleni erőszaknak nevezni,
mert amikor ismétlődött,
mindig újra gyerek lettem.
Húznak a szánkón a Gellért-hegyen.
Lila kezeslábasban, hógolyós kesztyűben.
A lábaimban nincs erő és nem érzem a testemet,
csak a cipőm vizes orrát, fagyjon át a zoknim,
rúgjam ezerszer hiába a szánkó oldalát, hiszen nem én vezetem.
Pár hónappal később csak vizes föld volt a helyén,
pedig én láttam a havat. Lassan olvad, mégis eltűnik,
mire megmutathatnám. Összegyűjtöttem az 1999-es év koszlott,
feketés, utolsó havát egy műanyag edénybe,
most felolvadt, az aljára üledék került. Öntöm,
de az alja mindig utoljára marad.